

Sygn. akt III AUz 463/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr)
	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o objęcie ubezpieczeniem społecznym

przy udziale zainteresowanego A. P.

na skutek zażalenia ubezpieczonej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII U 1371/12

postanawia:

1. odrzucić zażalenie;
2. zwrócić ubezpieczonej z kasy Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty od zażalenia.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUz 463/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy M. W. przeciwko (...) Oddział w S. postanowił odrzucić zażalenie ubezpieczonej, wniesione na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 lutego 2013 roku oraz odrzucić ponowną apelację złożoną w dniu 04 marca 2013 roku.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że pismo skierowane przez ubezpieczoną w dniu 4 marca 2013 r. nazwane zażaleniem nie posiadało cech zażalenia i co do zasady stanowiło apelację. Ubezpieczona została wezwana do usunięcia

braków formalnych i w wyniku tego pismem z dnia 20 marca 2013r. opłaciła „zażalenie” znakami opłaty sądowej oraz wskazała zarzuty zażalenia. Pismo to spełniało warunki formalne. Sąd Okręgowy doszedł jednak do przekonania, iż błędnym było wezwanie do usunięcia braków formalnych pisma zatytułowanego zażalenie, bowiem w istocie pismo to nim nie było. Właściwe zażalenie zostało nadane w placówce pocztowej dopiero 20 marca 2013 r., zatem z dwutygodniowym opóźnieniem (termin wniesienia zażalenia upłynął 5 marca 2013 r.). Ponadto pismo z 4 marca 2013 r., które Sąd Okręgowy uznał za apelację również zostało odrzucone z analogicznej przyczyny co zażalenie z 20 marca 2013 r. – zostało wniesione po terminie (upłynął on w dniu 10 stycznia 2013).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła ubezpieczona zarzucając w nim naruszenie art. 397 § 2 k.p.c., art. 394 § 2 k.p.c. oraz art. 370 k.p.c. Skarżąca wskazała, że nie korzystała z pomocy prawnej z uwagi na ciężką sytuację finansową. Ponadto podniosła, iż samo wskazanie zarzutów jest wystarczające do uznania pisma za zażalenie. Niewłaściwe w ocenie skarżącego jest także wezwanie przez Sąd do wniesienia opłaty od zażalenia. Ubezpieczona wskazała, że odniesienie się do meritum sprawy z jednoczesnym wniesieniem konkretnych zarzutów postanowienia nie może być przesłanką do potraktowania pisma jako apelacja. Pismo z dnia 20 marca 2013r. było uzupełnieniem zażalenia wniesionego w dniu 4 marca 2013r.

Powyższe zażalenie z dnia 17 kwietnia 2013 r. nie spełniało wymogów formalnych pisma procesowego bowiem zostało wniesione tylko w jednym egzemplarzu, było niepodpisane własnoręcznie i nieopłacone. W związku z tym pełnomocnik ubezpieczonej został wezwany do uzupełnienia braków formalnych w terminie 7 dni. Wezwanie do uzupełnienia pisma zostało doręczone pełnomocnikowi w dniu 16 maja 2013 r.

W dniu 22 maja 2013 r. ubezpieczona nadała do Sądu Okręgowego pismo o treści całkowicie odmiennej aniżeli zażalenie z dnia 17 kwietnia 2013r. wraz z odpisem.

Organ rentowy nie wniósł odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z twierdzeniem Sądu I instancji pismo skierowane do Sądu Okręgowego w dniu 17 kwietnia nie spełniało wymogów formalnych zażalenia. Prawidłowo zatem Sąd ten wezwał pełnomocnika ubezpieczonej do uzupełnienia braków formalnych.

W wyniku wezwania skarżąca dokonała stosownej opłaty, jednak nie uzupełniła pozostałych braków formalnych. Z treści zarządzenia, które A. W. otrzymał w dniu 16 maja 2013 r. wynika wprost, że pełnomocnik był zobowiązany do własnoręcznego podpisania zażalenia oraz dołączenia jego odpisu. Wbrew temu w dniu 23 maja 2013 r. do Sądu Okręgowego wpłynęło nowe pismo, w którym zawarte są inne zarzuty aniżeli w zażaleniu z dnia 17 maja 2013 r. Nie można zatem uznać, ażeby pismo to stanowiło odpis wcześniej złożonego zażalenia i tym samym, by braki formalne zostały uzupełnione. W piśmie, które wpłynęło w dniu 23 maja 2013r. ubezpieczona zaskarża wyrok wydany w niniejszej sprawie i zawiera ono zarzuty do tego wyroku oraz wnioski apelacyjne.

W związku z powyższym niezasadne było uznanie przez Sąd Okręgowy, że pełnomocnik ubezpieczonej uzupełnił braki formalne zażalenia. Należało przyjąć, że nie podpisał zażalenia z dnia 17 kwietnia 2013r. i nie złożył jego odpisu.

Wobec niniejszych ustaleń Sąd I instancji powinien był odrzucić zażalenie ubezpieczonej z dnia 17 kwietnia 2013r. jako dotknięte brakami formalnymi, skoro jednak tego nie uczynił należało to do Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Na podstawie art. 79 ust. 1 lit. b ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócono M. W. kwotę 30 zł wniesioną tytułem opłaty od zażalenia.